

Respostes a la ciutadania d'ERC-GxE al Ple de 20/06/2018

La senyora Oró:

“És la prioritat de ser major d'edat. Fa uns dies, al costat de casa, allà on s'ha de fer el nou mercat, van aparèixer unes màquines fent unes prospeccions o no sé què, traient uns tubs amb coses. Imagino que és que es començarà aviat l'edificació del mercat de La Plana. Però el meu dubte actualment és si agafarà més espai del que hi havia abans o no, perquè la distància entre les cases del darrere i el mercat és curta, però vaja, imagino que es continuarà tenint aquella distància, oi?”

I dos. Això significa sorolls i més coses, totes aquestes petites molèsties. Penso emigrar d'Esplugues tan aviat es comenci a formar allò, perquè per a mi la contaminació més forta que pateixo en aquest poble és l'acústica. I m'està passant molt últimament que en aquestes magnífiques cafeteries que s'han posat de moda hi ha un soroll per a mi insuportable, i desaparec, me'n vaig. Una vegada vaig sortir sense pagar, ho vaig deixar allí i vaig marxar.

No sé si hi ha alguna normativa o no. Entenc que és qüestió de la gent, però em ve un fragment de quan estudiava francès que deia: «Los marseleses hablan alto, fuerte y mal», perquè deien molts tacs. Som marselesos ja a Esplugues? Gràcies.”

El senyor Torras:

“Molt bé. Per respondre, intentaré ser molt breu però hi havia moltes qüestions. Primer, hi havia unes quantes qüestions sobre contaminació acústica, de la senyora Oró, el senyor Asensio i també els veïns de la plaça Macael, que al final intentarem respondre més concretament, però sí que en general, pel tema de la contaminació acústica, estic totalment d'acord amb què Esplugues té un problema. I de fet, sóc veí d'Esplugues no de tota la vida jo, i fa relativament pocs anys que vaig arribar aquí, i va ser de les coses que més em van sorprendre en arribar, el volum de so, els decibels, ja no només en sorolls maquinaris sinó fins i tot el volum de la gent parlant, eh? Ara ja m'he acostumat, ara ja sóc un espluguquí més i segurament que crido jo també ara ja, però sí que recordo perfectament que m'atabalava molt al principi, quan vaig arribar a Esplugues, el soroll. Per tant, totalment d'acord.”

El senyor Fernández:

“Me consta que se ha echado veneno para las cucarachas, porque las he visto por la calle medio moribundas, otras enteras, pero antes de ayer, jugando a la petanca, salió una rata. Y esta mañana, en el número 13 de la calle Constancia, hay un árbol que tiene un socavón y salen las ratas por allí, y se meten en el parquin. Por lo tanto, creo que debemos de tomar cartas en el asunto para que eso se agote.”

Yo estoy abierto al concejal de barrio por si quiere que le enseñe donde está el # con la rata, como salen y entran, y ya está. Solamente era eso.”

El senyor Torras:

“Sobre el tema de fauna, hem parlat de rates i de mosquits. La convivència entre les persones i els animals a les ciutats no és un tema nou, és de fa molts anys, és de tota la vida, vaja, les rates ja hi eren abans que les persones i, per tant, potser és un problema greu, no vull treure-li importància, i és evident que l’ajuntament ha de fer alguna cosa amb el tema de les rates, però és molt difícil perquè n’hi ha a totes les ciutats del món, a tots els continents.”

El senyor Serrano:

“Hola, buenas tardes. La intervención mía, bueno, se puede alargar un poquitín, para concretar y para que todos los presentes entendamos por qué hoy los vecinos de la plaza Macael estamos aquí.”

La senyora alcaldessa:

“Señor Serrano, de entrada, usted tiene un minuto más un minuto para formular... Lo sabe perfectamente porque ha sido concejal y lo conoce.”

El senyor Serrano:

“Muchísimas gracias. Vale, muchísimas gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Sabe que siempre hay un poquito más de tolerancia, pero claro, si de entrada ya me está diciendo que se va a alargar un poquito... Es que entonces no ha elegido el formato mejor. El mejor formato para alargarse..., hay otros formatos de encuentro y de reunión.”

El senyor Serrano:

“Vale, estupendo, muy bien. Bueno, en noviembre del año pasado. Hemos llegado a junio, prácticamente San Juan, tres reuniones, en las cuales –aquí están algunos vecinos presentes– les dijimos que nos lo diesen por escrito. Ni por escrito ni por nada, no ha habido ningún punto de acuerdo, al menos en los que ellos se hayan manifestado. Cuando digo «ellos», en plural, me refiero al señor Antonio, que fue a la primera reunión, y luego fue la señora Montse, que fue repetitivo, todo igual, y pensábamos que en la tercera nosotros, los vecinos, estaríamos calladitos, y ellos darían solución al problema. No ha sido así, la última reunión ha sido un poco

puñeterilla y molestosa. La señora Montse lo único que dijo es que, bueno, ni siquiera el horario del bar de la plaza, ni siquiera el horario. Nos dijo que ya lo dejaría no sé dónde, yo pasé por allí y no había horario ni había puñetas.

Lo que sí dijo, y esto es molesto, de la forma que se dice, y luego, ahora, con lo que voy a explicar entenderemos que no son formas. Este año la orquesta se va a poner aquí. Oiga, me parece que 150 firmas dicen algo, ¿no? Es el 90 por ciento. Aquello indirectamente es nuestra casa –aquello es nuestra casa. No queremos subvenciones, no pedimos nada, simplemente respeto, que hasta ahora no se nos ha tenido en absoluto.

Y concreto una cosa: la entidad Macael, desde la parte inferior de los dos edificios que caen para la pasarela, por decirlo de alguna manera, que une Molino con la avenida de la Electricidad, si cortamos recto según los planos, que os los he dado, igual hay 30 por 30 hasta la fachada de lo que está edificado. Pues serían 900 metros. Y luego, lo que tiene suelo, techo y paredes, pues también hay otros 300 o 400. La totalidad –la totalidad– no la sé exactamente porque no la he medido, ha sido un cálculo modesto mío, que es igual confundible, pero bueno, aproximadamente unos 1.200-1.300 metros, que una entidad que está allí metida de una forma más o menos directa, más o menos con un descaro, con una desfachatez, se ha hecho... Lo primero, allí había una guardería que se puso, que no sé si tomaron tampoco parecer, pero bueno. Y yo digo: ¿Qué hijo de buena madre dice que no a una guardería? Evidentemente, claro. O a una residencia para personas mayores. Yo creo que esa sensibilidad mínima cualquiera de los presentes la tenemos.

Conclusiones: a día de hoy, son 1.300-1.400 metros que hay, la mitad tiene suelo, techo y paredes para esta entidad, y el resto, como se complementa con lo primero, hemos puesto allí un mármol, además, de los buenos, ¿eh?, normalmente el mármol se comercializa en dos centímetros y este es de cinco, resistente, y bueno, muy simétrico, muy milimetrado, y tenemos una pérgola. Yo digo modestamente: lo público a veces práctico y funcional. Pues, como las personas. Si luego eres agraciado o eres agraciada, pues mejor que mejor, pero práctico y funcional.

Yo digo: de los 168 vecinos que vivimos allí, absolutamente, me sobrarían dedos de una mano para saber las personas que allí, de una forma directa o indirecta, hacen algo. Luego, entonces... Dices: coño, ¿es que no está privatizado! Pero si está privatizado, porque es que los vecinos allí no tenemos nada, ni tan siquiera bancos. ¿Digo esto por qué? Porque a lo mejor no es mejor que haya bancos, porque entonces hay más follón todavía.

¿La pista? Sí, muy bien. Aquello estamos poniendo, estamos incitando a los jóvenes con la bicicleta, con los patines, con el balón a jugar allá. Bueno, este ayuntamiento no tiene problema: prohibido, prohibido y prohibido. Y en un momento puntual,

cuando a vosotros os interesa tener contentos a esa entidad, pues no se prohíbe nada. Oiga, no.

Ahora ponemos una orquesta, y aquí que vayan tragando—aquí que vayan tragando—porque las costumbres se hacen leyes. Porque como habitualmente siempre se ha hecho... Pero, a ver, no nos habéis tenido ni gota de respeto. Lo digo con toda honestidad, puñeto, y vosotros lo tenéis que entender. Poner allí una orquesta, como dice la señora Montse, mirando, ¿para dónde dijiste, Montse? Los baffles, no sé si era para Júpiter o para Marte, no lo sé. Vamos, jeso es meter un elefante en una cacharrería! Nosotros exigimos nada más que respeto y silencio, nada más, palabra de honor que no queremos más cosas.

Entonces, ¿sabe usted lo que pasa con estas cosas? Que hay un viejo refrán, malsonante, que dice lo siguiente: después de cornudos, apaleados. Y yo pienso una cosa: que las cosas no son así. Y ahora me dirijo a usted personalmente, señora Pilar, y se lo digo con toda honestidad.”

La senyora alcaldessa:

“Pues, se le ha acabo el tiempo. Es que, de verdad...”

El senyor Serrano:

“Perdóneme...”

La senyora alcaldessa:

“Le voy a dejar que lo formule, pero se lo voy a decir de verdad. He empezado a contar. Eran las 19:53. Ahora van a ser las 20:00 horas. Tiene 7 minutos. Le he dicho: «Tiene uno más uno y tendremos...» Claro. Entonces, nos ha dicho refranes, nos ha dicho de todo, pero lo importante es que usted, a parte de los refranes, del refranero, nos recuerde exactamente la cuestión a formularnos.”

El senyor Serrano:

“Bueno, vale. La cuestión...”

La senyora alcaldessa:

“Ustedes tienen el derecho a venir al pleno. Un momentito. Todo el derecho a venir al pleno y a formular las quejas, claro que sí. Pero claro, es que lo que hay que hacer es formular la pregunta, exponga, haga la queja, pero claro, si nos vamos a los refranes, el minuto se le va.”

El senyor Serrano:

“Si en seis meses no hemos tenido tiempo de nada, porque nos habéis cambiado la fecha cada vez que han querido, puñeto.”

La senyora alcaldessa:

“¿Usted va a formular...? Es que, señor Serrano, de verdad. Se le ha acabado el tiempo hace rato, fórmúlelo.”

El senyor Serrano:

“Usted tiene 156 firmas, o 150 firmas, y usted tiene que hacer el ejercicio de la democracia. Y, aparte de eso, tener la sensibilidad suya para no enfrentarse a los unos con los otros. Usted lo que no puede es tener contento a un colectivo y encabritado al resto de los vecinos. A partir de ahora, vosotros sois responsables, más vale que no ocurra algún enfrentamiento. Eso es fácil de arreglar, se puede poner a 400 metros y el que quiera música que vaya y el que no, que no vaya. Así de fácil. ¿Verdad que es muy fácil?”

Yo ahora les rogaría a los grupos políticos que se manifiesten, porque parece ser que yo estoy diciendo una locura. El que quiera música que vaya, y el que no, no. Meterla allí, en la plaza Macael, poner 200 personas esa noche y poner una orquesta, a parte del ruido que hay, bueno, es que no tiene sentido. Ya está, simplemente eso. De usted depende que haya un entendimiento, si no, habrá un enfrentamiento, como ya se está creando, ¿eh?”

La senyora Villena:

“Bé, a mi em sembla que si fos per la festa, per la revetlla de Sant Joan, un cop l'any, probablement mira, ho sacrificaríeu i ja està. El problema està en què hi ha moltes festes, una rere l'altra, pràcticament cada mes, més o menys, hi ha una festa. I aquesta festa, el que passa és que reuneix..., o sigui, ha creat uns costums tolerats, inveterats, de sempre allà. O sigui...”

(Veu de fons.)

Bé, no, no, estic dient que s'han d'analitzar totes les...

Després, són festes en què hi ha molta gent –molta gent, que entra i surt –que entra i surt, ... Molts nens que entren i surten –que entren i surten. I a més, tu i jo som del Sud, i parlem molt alt, i la gent d'aquí també parla molt alt, i en aquest barri es parla molt alt, i aleshores això és un continu dia a dia, i a part de les festes és cada dia, cada dia. Jo ho sé perquè sóc veïna d'allà.

A mi em sembla que s'hauria d'3e regular d'alguna manera... Clar, no és un bar, no és una terrassa, no és un negoci, no és..., i s'hauria de regular, s'hauria de regular d'alguna manera, per respectar l'horari de la gent. Que moltes vegades, ens deien, que no ho fan de mala voluntat, perquè això surt de... És com nosaltres, l'altre dia sortíem de no sé on tard, i continuàvem parlant a la porta, i dèiem: «Escolta, que els veïns ens fotran fora, que no es pot cridar, que són ja les onze y mitja», no? I parlàvem, i seguíem parlant, i jua jua, i riure. Clar, això és una cosa normal que tu fas quan vas a sopar, i surts i resulta que... Això es produeix allà a diari, i jo entenc que, clar, la gent vol descansar tota l'estona.»

El senyor Asensio:

“Hola, bona tarda. Buenas tardes. Mi pregunta es cuándo se va a acabar, cuándo van a acabar las filtraciones que hay en el parquin de la calle Molino número 64, debido a las obras mal planteadas, mal gestionadas, y quizá mal revisadas por ustedes, de los vestuarios del campo de futbol.

Esas filtraciones cada vez se están haciendo más grandes. Trasteros, coches a los que les cae el agua, entre muchas otras cosas, el peligro del agua. En una rampa principal que hay, hay unas goteras increíbles. Suda por todas partes. Tenga usted en cuenta que el hormigón, yo no entiendo mucho pero el hormigón empieza a coger fragilidad con estas humedades. Entonces, lógicamente, podemos tener un desprendimiento y hacer daño a alguien.

Eso lleva mucho tiempo. Unas obras que han estado seis meses para unos vestuarios.

Y un momento y acabo: actualmente el campo se sigue regando con los cañones de agua, sabiendo que hay filtraciones. Esta tarde lo he visto y tengo la casa enfrente. Y no, de momento aquello sigue igual. Muy buenas intenciones y muy buenas palabras, pero allí no se ve nada. La máquina, la jirafa tira los tubos para arriba y para abajo, se iba, no se iba. Ustedes no se ponían de acuerdo con la empresa, y seguimos con aquello igual. Nada más quería saber cuándo se va a acabar.

Por otra parte, me solidarizo con el señor Serrano y el colectivo de vecinos de Can Vidalet, porque nosotros también tenemos problemas, porque tenemos un campo de futbol enfrente, que ya lo he dicho cincuenta mil veces y ustedes miran para otro sitio, a 18 metros de los frontispicios, que cuando juegan los equipos, sobre todo el del Can Vidalet –yo no tengo nada contra nadie– tengo dos tambores en mi casa, y en un bloque de enfrente que está lleno de ancianos, señoras y señores. Y tampoco pasa nada.

Se llama a la municipal: «Sí, usted haga una denuncia.» Pero seguramente esa denuncia mucha gente no la quiere hacer porque eso va a caer, señor mío, lo siento, se lo digo así, en un saco muy roto.

También tiene razón esta señora, otra vecina mía. Hay una contaminación acústica en Esplugues terrible, horrible, y hay que acabar con esta contaminación. Porque muchos nos vamos a ir, de 46.000 o 47.000 que tiene actualmente el censo, muchos se van a ir como siga así. *(Veú de fons.)* Seguro, gracias.”

La senyora Villena:

“Després, a sobre està el camp de futbol, efectivament. L’altre dia també ens vam queixar, el que passa és que em van dir que probablement ho diries tu, i jo no ho he dit en les preguntes, però també, també estan cada dia, i a les 7 del matí el diumenge. Cada diumenge, cada diumenge, cada diumenge, allà estan els cotxes. I això ho he vist jo. Vull dir que és... I ho he fet jo, perquè quan el Pau jugava a futbol, a les 7 del matí estàvem a la porta.

A mi em sembla que és veritat, que la gent està una mica farta d’això. S’hauria de negociar, d’alguna manera parlar-ho amb els de la plaça i amb l’ajuntament i amb tothom, i entre tots tractar de solucionar-ho.

(Veú de fons.)

Però això és Sant Joan, que estic segura que no seria... *(Veú de fons.)* Ja, però que estic segura que si fos això sol, no passaria.

(Veú de fons.)

No, no, això sí. Bé. I quant al tema dels mosquits, en Esplugues hi ha molts mosquits, tenim un clima molt humit –molt humit– i tenim molta vegetació –molta vegetació– i parcs al costat. ~~La sobre~~ hi ha pardals, hi ha ratpenats i tal, hi ha molts, aquí, a Can Vidalet, que fan bé, però clar, hi ha molts mosquits. És una cosa que s’ha de veure, sí.

(Veus de fons.)

Bé, això a Can Cervera sí.”

La senyora Herranz:

“Val, doncs... amb la referència que alguns grups d’aquí han fet de la justícia, la pregunta és per a tots els grups. Creieu que la justícia espanyola és justa i imparcial? Ja, ja, ja.

Com expliqueu que els tribunals europeus no concedeixin cap petició d'extradició de la justícia espanyola? Bé, tots ho sabem, per què no la concedeixen.”

El senyor Torras:

“La nostra opinió sobre aquest tema és prou sabuda, creiem que és una injustícia manifesta, estem convençuts que l'Adri no és un terrorista, i a més a més, compartim el dolor amb els familiars, amb els amics i poca cosa més a dir. Ens sembla vergonyós que estigui passant això al segle XXI al cor d'Europa.

Si creiem que la justícia espanyola és justa i imparcial, evidentment no, però això no és nou d'ara, no ens cansarem mai de dir-ho, això els independentistes ja ho vam tastar de molt a prop l'any 92. Alguns de nosaltres vam tenir companys ja a la presó en aquell moment, i per tant, ho hem viscut en pell pròpia, de mes a prop o de més lluny, des de fa molt temps. Tenim molt clar que la justícia espanyola no és justa, i sobretot quan es tracta de Catalunya i el País Basc.”

El senyor Alonso:

“A mí me gustaría preguntar una cosa. Aquí, desde la huelga general para atrás hay un retroceso de democracia, eso es evidente. Sindicalistas encarcelados, etcétera. Más allá del problema del *procés* catalán, más allá de eso, aquí hay un problema evidentemente de democracia, y ante eso no nos podemos tapar los ojos.”

El senyor Torras:

“Parlava d'un retrocés de la democràcia preocupant. És evidentíssim que no és un tema de procés ni és un tema d'independència sí o no, és un tema de sistema, de sistema que en el moment que se'l posa contra les cordes, doncs, salten les costures i surt tota la porqueria, i ara està sortim. Vivim en una pantomima de democràcia, però no ho és, eh? Ho tenim molt clar, és així, i potser està bé que surti i que es vegi, a veure si es pot arreglar algun dia.”

La senyora Martínez:

Pregunta a tots els grups municipals:

“Si tots coincideixen en què les acusacions contra l'Adri no es corresponen amb la realitat, no troben una mostra d'incompetència que no s'hagi aprovat una declaració institucional?”

I continuant amb la segona pregunta: no creuen que d'aquesta manera creen desafecció dels ciutadans envers els seus polítics? Gràcies.”

El senyor Torras:

“Sobre si creiem que hem estat incompetents a l'hora d'aprovar la declaració institucional. Segurament que sí, i ara entomem la part de culpa. Haguéssim pogut ser més proactius en què hi hagués aquest acord, que ens fa molta ràbia que no hagi sigut. Realment pensàvem que la cosa estava més encarada, perquè també teníem la sensació que les coses estaven anant relativament bé perquè hi hagués aquest acord, però és que realment al final s'ha torçat tot.”

La senyora González:

Pregunta a tots els grups polítics:

“Acaben d'aprovar una declaració institucional amb molt bon criteri, que desenvolupa aspectes dels drets humans, però molt de vostès no han volgut aprovar-ne una en defensa dels drets humans que se li estan negant a l'Adri. Vol dir que els importen un carall els drets humans de l'Adri i la resta de persones que es troben en la seva situació?”

Segona pregunta: només pensen defensar els drets de les persones properes a la seva òrbita política, independentment de si es tracta d'una causa justa o no?

I per finalitzar, informo que la lluita contra el Pla Caufec continua viva. La lluita perquè l'Adri torni a casa continua viva. La lluita perquè aquest poble sigui dels espluguins i les espluguines continuarà viva. Perquè vostès, encara que vulguin, mai ens podran aturar. Gràcies.”

El senyor Torras:

“La senyora González també ens deia «en quin moment ens hem perdut». Jo crec que sé, en quin moment ens hem perdut, però és una valoració massa subjectiva perquè la digui aquí, i si de cas en parlem després. Però jo crec que sí que ho sé, però és molt trist. És molt trist que ens haguem perdut perquè era molt fàcil, era molt fàcil posar-nos d'acord en aquest tema. I evidentment que ens importen els drets humans, no els de l'Adri sinó els de tothom, i s'estan vulnerant manifestament. Ens preocupa molt.”

El senyor Manyé:

Pregunta a tots els grups polítics:

“Què penseu que el regidor de Ciutadans, senyor Roldán, es dediqui a difondre notícies d’*OK Diario* referents a Esplugues, que contenen falsedats manifestes? El penseu demandar?”

El senyor Torras:

“Sobre l’*OK Diario*, senyor Manyé, bé, l’*OK Diario* és un escàndol. Dir-ne mitjà de comunicació ens sembla que és ciència ficció. Que un regidor, o qualsevol persona, comparteixi mentides, doncs, és greu, però el que és més greu és que mitjans així existeixin. Creiem que a més a més, amb aquest tipus de mentides s’incita l’odi impunement, perquè són mentides evidentíssimes per a tothom que hi era allà, i a més a més, el tema de les mentides no és l’únic de l’*OK Diario*, ja fa molt temps que estem acostumats a què mitjans pretesament seriosos, doncs, menteixen impunement i és terrible, ens estem carregant el sistema comunicatiu, i al final no podrem fer servir, fer ús de la comunicació de masses. Per tant, serà..., hi perdem tots, eh?, hi perdem tots amb això.”

El senyor Brugués:

Pregunta per a tots els grups municipals:

“Creieu que l’actitud dels grups municipals, és a dir, de vosaltres, davant la proposta de declaració institucional en defensa dels drets de l’Adrià, ha estat honesta? Moltes gràcies.”

El senyor Torras:

“Probablement no tothom, però també ho sabíem d’entrada, eh?, que això podia anar així. I per tant, cap sorpresa en aquest sentit.”

La senyora Collazos:

“Hola, bona tarda a tots. Jo sóc la cosina de l’Adri. L’Adri i jo ens portem 12 anys, i com que sóc la seva cosina gran, quan era petit vaig fer-li de cangur durant una pila d’anys. Cada dijous l’anava a buscar a l’escola pública, on vam estudiar tots dos, l’Escola Lola Anglada, on vam rebre una educació basada en els valors, l’esperit

crític i la cultura de pau –la cultura de pau. Estem molt orgullosos de la nostra escola.

Sovint, a la sortida de l'escola anàvem directes al parc Pou d'en Fèlix a jugar amb els seus amics del barri. Jo a vegades li proposava un pla alternatiu: «Va, Adri, et fiques guapo i ens anem a veure una peli al cine a Barcelona», però ell sempre, sempre, preferia quedar-se al Pou d'en Fèlix. «Va, que berenarem creps.» I ell em deia: «I si fem un gelat a la Tutti?»

L'Adri no aixecava ni dos pams de terra i ja era un espluguí «empedernit», com tota la nostra família. El nostre besavi va ser el carter d'Esplugues durant molts anys, els nostres avis han passejat orgullosos aquests carrers durant anys. Avui a l'Adri només li quedava una àvia, els dos avis van morir fa uns anys, i l'altra àvia que ens quedava ens va deixar aquest mes de gener. De debò que m'alegro que la meva àvia no estigui aquí i hagi hagut de veure com el seu net havia d'exiliar-se, com van haver de fer tants familiars estimats per ella durant la Guerra Civil i el franquisme. Sempre en parlava, la meva àvia, dels seus cosins exiliats a França. I ara de debò que sento que és una sort que no hagi hagut de veure aquest malson.

Però segueixo, perquè els nostres pares, tant els de l'Adri com els meus, van conèixer-se i van enamorar-se en els carrers d'aquesta ciutat, i han sigut persones actives i compromeses amb la vida social i cultural del poble, com l'Adri, que va mamar des de ben petit d'aquesta estima i respecte pel seu poble i per la seva gent, com ha demostrat durant tots aquests anys d'activisme i compromís amb els nostres carrers.

A tots els que avui us hi heu abstingut, què esteu fent? Què esteu fent, PSC? No us fa vergonya? Esteu abandonant un fill d'Esplugues, l'esteu abandonant. No diguis que li diries al teu fill que s'entregués a la justícia, perquè no és justícia espanyola el que hi ha aquí, és injustícia. Hi ha gent a la presó que no ha fet res, i el meu cosí no ha fet res.

Els que heu dit que no des del principi, aquella senyora d'allà que no sé com es diu, aquella regidora que ha dit que no, i *que lo sentía y que con todo el dolor*, no, no diguis amb tot el dolor davant de familiars i amics que sí que senten dolor de veritat, perquè tenen el seu amic i família a fora, molt lluny. El meu fill, que naixerà a l'agost, i de qui serà padrí l'Adri, no podrà conèixer el seu padrí fins que no se'n vagi a quilòmetres a veure'l. Això és dolor. Dir que no no és dolor, és falsedat, és hipocresia, dir això. Si dius que no, digues no i amb molt de gust, no em diguis que amb dolor. Això no és dolor, si tens dolor no dius que no a aquesta moció, que ens hem treballat molt, a més.

Bé, i després d'això, deixeu-me que us digui que això, ho creieu o no, passarà factura, perquè no atrevir-se, o el que és pitjor, no dignar-se a plantar cara a aquest feixisme d'ultratomba que avui acusa i persegueix l'Adri tindrà conseqüències.

Potser no avui ni demà, però donar ales al feixisme i la repressió sempre, sempre, té un preu molt alt, massa alt, i potser arribarà un dia en què també a vosaltres se us perseguirà per les vostres idees. I malgrat tot allà hi serem nosaltres, com sempre, sols al poble, salva el poble, i ja ens ocuparem que les noves generacions, com la que jo duc dins, ni oblidin... *(veus de fons)*... estic parlant, eh?, perdoneu-me.

(Veu de fons.)

Estic parlant. Això és de molt mala educació, tu ets l'alcalde, per favor."

La senyora alcaldessa:

"El que no podem consentir és sentir «perseguit per les idees» en el plenari d'una ciutat que és democràtica, això és el que no es pot consentir, no es pot dir «perseguit per les idees»."

La senyora Collazos:

"Puc acabar? Puc acabar i tu no m'has d'interrompre. Puc acabar? Tu creus que m'has d'interrompre mentre estic xerrant? És que em sembla bastant malament."

(Veu de fons.)

La senyora alcaldessa:

"«Us perseguiran per les idees», hem sentit."

La senyora Collazos:

"Estic dient que si doneu ales... Em deixes parlar i m'escoltes? Per favor, quina poca alçada. Quina poca alçada, sí."

Estic dient que vosaltres, si algun dia se us persegueix per les idees, aquí estarem nosaltres per defensar-vos, tot i que les meves idees amb el PSC evidentment estan a l'altra banda, però sols el poble salva el poble, i aquí estarem nosaltres lluitant perquè vosaltres pugueu dir el que vulgueu, no com el meu cosí, que se n'ha hagut d'anar, i vosaltres aquí amagant el cap sota l'ala en comptes de donar la cara per ell. Res, i ja està, i que després d'això, nois, no cal dir res més."

El senyor Torras:

"La senyora Collazos, que ens sap greu que ja no sigui aquí, ens parlava de les conseqüències que tindrà tot això, i que estem convençuts, perquè s'està generant molt dolor, i el dolor sempre té conseqüències i no són les desitjables. Per tant, ens preocupa, i tampoc tenim una solució amb aquest tema, eh?"

El senyor Moreno:

“Hola, buenas tardes. Mi tema es otro muy diferente. Aparte, soy vecino de aquí, de Can Vidalet, de la plaza Macael. Yo he estado a punto de morirme por un mosquito de la leishmaniosis. Yo quisiera pedir que, por favor, por favor, hicieran una batida de fumigar, porque es una pasada la cantidad de mosquitos que hay, y cualquier mosquito puede causar la leishmaniosis. A parte de que, si le pica a un perro, a mi perro también le ha picado, nos ha picado a los dos. Yo soy el segundo caso aquí, en España, según me han dicho, que he cogido esta enfermedad. He estado de 8 a 10 días inconsciente, o sea, dormido, anestesiado, entubado en la UCI, y he estado un mes y una semana en el hospital ingresado, ¿vale? Gracias a Dios que estaba completamente sano, si no, yo me voy para el otro barrio, ¿vale? Para el otro barrio me voy por un mosquito. Por la cantidad de...

Hay un hombre que se dedica por las noches a recoger fruta podrida de los contenedores y lo tira por allí, por la zona del barranco. Y ahí hay una plaga de, entre cucarachas, ratas y mosquitos... (*Veú de fons.*) Eso es una pasada. Yo he estado... De verdad, puedo enseñarles fotos, puedo enseñarles documentación, informes médicos, de que yo he estado al borde de la muerte –al borde de la muerte. Yo he querido coger firmas para poder hacer esto, pero ya que me he venido aquí con mis vecinos, quisiera pedirlo ya personalmente. Por favor, hagan, tanto para cucarachas como mosquitos y ratas, porque es una pasada lo que hay allí, en esa zona. Muchas gracias.”

El senyor Torras:

“Amb el tema dels mosquits, sí que és veritat que el nostre antecessor, el senyor Jordi Figueras, que havia estat regidor abans que nosaltres, havia tingut bastants iniciatives i havia treballat bastant el tema dels depredadors d'insectes, eh? Hi ha bastants ocells, ratpenats, que és l'insecticida més efectiu, més eficaç que es coneix, i hi ha alguns exemples en ciutats properes que han reeixit molt, han reduït la quantitat de mosquits, amb la introducció de segons quines espècies d'ocells i la introducció de ratpenats, que se'ls mengen tots. Per tant, creiem que valdria la pena seguir treballant en aquest sentit, com s'hi havia treballat.”